Akbaba

— Etekler kısalıyormuş...
— Mevsimidir!...

TURHAN

000122

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

YILDABİR

Yeni yılınızın en güzel, en zarif ve en zengin hediyesi olacaktır.

Yıldabir

Aydabirin Yıllığıdır!

100 lerce yazı, 1000 lerce resim

Renkli Tablolar

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU...na başlamışlar

Kiralık

Kiralık apartman:

6 oda, 2 hol, banyo, havagazı.

Belediye: Klodfarer caddesi, No: 8 - 10, Kapıcıya müracaat.

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve merasim
Çelenkleri

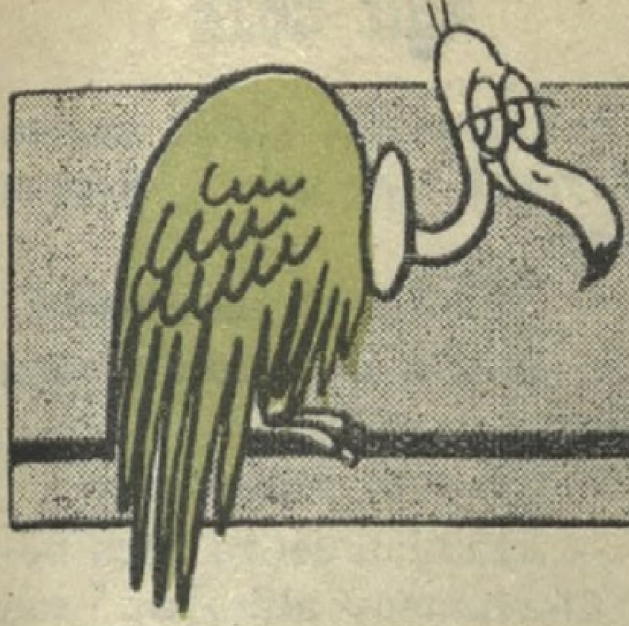
Beyoğlu Parmakkapı Mis sokak
No. 1

SÜMERBANK

000123

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Bayramlar, tatiller...

Bayramlarımız çoktur. Dikkat ediniz: Çoktur derken yalnız kendimizi düşünüyorum. Önünde, durmadan, dinlenmeden yapılacak işleri, işleri, işleri olan kendimizi...

Vilâyet, bayrağını çekmiş... Mektep, kapılarını kapamış... Fabrika, ocağını söndürmüş... Kunduracı kepengini indirmiş... Ne o?.. Kurban Bayramı!.. Arefeyi de hesaba katarsanız, beş gün beş geceniz tembelliğe kurban gitti demek!

Arkasından, taklar, taklar, taklar... Ampuller, ampuller, ampuller... Bayraklar, bayraklar, bayraklar... Ne o?.. Cumhuriyet Bayramı!.. Hele bu seneki gibi ters bir güne rastlarsa, beş gün beş gece de o!.. Hemen yan gel, safa eyle!

Biliyorsunuz, iş bu kadarla da bitmiyor: Takvimdeki resmî adiyle Ulusal Egemenlik Bayramı... 19 Mayıs Gençlik Bayramı, Şeker Bayramı!.. Aman Allahım, bu kadar bayram bolluğu içinde, ecdadımızın «Deliye her gün bayram» sözünü düşünüyorum da, aklım başımdan gidiyor.

Şimdi, bütün bunlar yetişmiyormuş gibi, Şehir Meclisimiz başımıza bir de öğle tatili çıkardı. Sebep?.. Avrupada öyleymiş!

Bizbize konuşuyoruz baylar: Söyler misiniz bana: Bizim, hanımlarımızın kokorozlu şapkalarından, beylerimizin şatafatlı kravatlarından ve zenginlerimizin şahane otomobillerinden başka Avrupaya benzer nemiz var?

Siz, Balıkpazarı kadar pis bir erzak piyasası yeryüzünde gördünüz mü?.

Siz, hâlâ bostanlarına lâğım suları akan bir Avrupa şehri tanıyor musunuz?

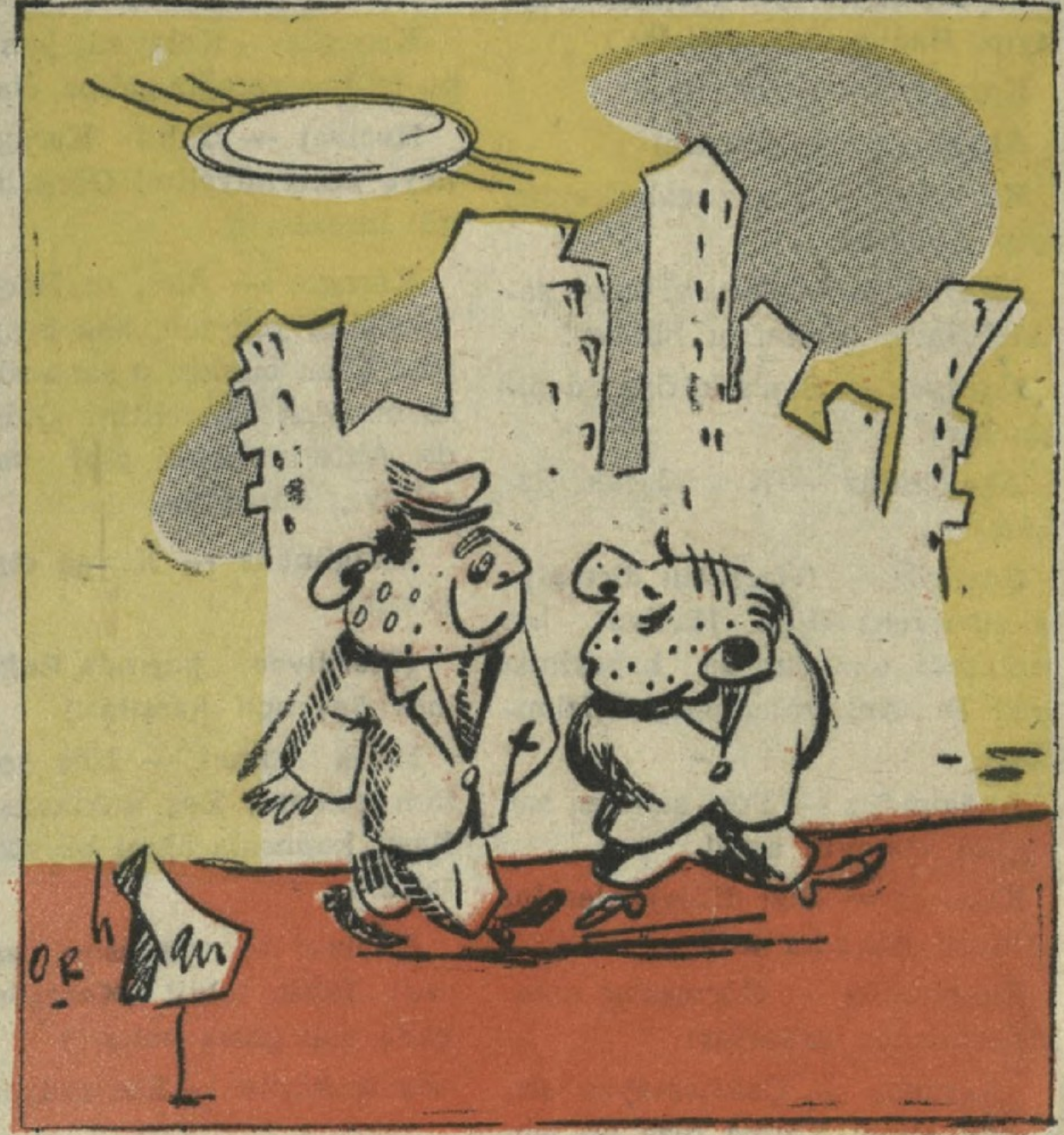
Siz, sinekli kasap, sinekli bakkal, sinekli lokanta... hattâ, hattâ, deniz ortasında sinekli vapur biliyor musunuz?.

Öğle üstü şehrin çehresine bakıyorum: Huzur içinde bir dinlenme manzarası değil, perişan bir hicret manzarası!.. Yan sokaktaki manav dükkânın yüzüne kirli bir perde germiş, önünde oturuyor... Tütüncü, camekâna bir kâğıt yapıştırmış, arkasında düşünüyor...

Ve âvare çocuklar, marangoz çırakları, işçi yamakları, nemli sonbahar rüzgârı altında, alaca yapraklı güz ağaçlarına dayanmış, bir avuçlarında ekmek, bir avuçlarında zeytin, kurtuluş saatinin ikiyi çalmasını bekliyorlar.

Şu Avrupanın tembelliğinden evvel çalışkanlığını alsak acaba nasıl olur?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Rusyaya hayvan ihraç edecekmişiz...
— Allah Allah, orada kıtlığı mı var?.

— Üzerinize âfiyet, dün akşam bir yerli film seyrettim de!..

TAKVİMDEN YAPRAKLAR :

Modernist Genç

Sıkılıp orta okuldan tüymüş,
Görmüş ancak kapısından Koleji!
Bir şu var bildiği şey ilm adına:
Nazarî, hem amellî Seksoloji!..

ORHAN SEYFİ ORHON

Kuyruk

Singapur'da, bir köylü kadın, kuyruklu bir kız doğurmuş...

Karı koca arasında çirkin bir kıskançlık kavgası çıkıp çıkmadığı bizi alâkalandırmaz. Ama, merak ettiğimiz bir şey var: İnsanlık yavaş yavaş aslına mı dönüyor acaba!..

000124

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

34 üncü FASIL

(Karagözle Hacivat, Akagündüz'le akşam yemeğini Çiftlikte yedikten sonra, bir otomobile atlayıp, Radyoevine gelirler.)

Karagöz — Burası mı?

Akagündüz — Burası!

Karagöz — Biraz çakırkeyfiz, ayıp olmasın!

Akagündüz — Olmaz, onlar sanatkârların huylarını bilirler!

Karagöz — San'atkârlar dediğin kim?

Akagündüz — Kim olacak, sizsiniz!

Karagöz — **(Hacivadı dirseğiyle dürterek)** Ulan Hacivat, biz san'atkâr olmuşuz da haberimiz yok! Bu Ankarada epey filizlendik.

Akagündüz — Yoo, sahiden sar hoşluk etmeyin ama!

Karagöz — Bizi dinleyenler bu halimizi görürler mi?

Akagündüz — Görmezler ama, sözlerinizden çakarlar!

Karagöz — Çaktırmayız, sen merak etme! Yalnız bize bu işin biraz usulünü öğret, acemilik etmiyelim!

Akagündüz — Onlar öğretirler ama, söyleyim: Şimdi salona gireceğiz. Bir tarafta davetliler var, bir tarafta da konuşma dairesi. Spiker sizi mikrofona götürür!

Karagöz — İşpike dediğin kim? Arnavut mu?

Akagündüz — Yok canım, radyoda konuşan adam! Hani, radyoyu açınca biri: Burası Ankara ve İstanbul radyoları, diye söze başlamıyor mu, işte o!

Karagöz — Ha, iyi öyleyse!

Akagündüz — O sizi mikrofonun başına götürür.

Karagöz — Mikrofon dediğin ne?

Akagündüz — Hani çalgılı kahvelerde şarkıcıların ağızlarını yaklaştırıp şarkı söylediği kutu gibi şey yok mu?

Karagöz — Şu iki yana sallanan maslahat mı?

Akagündüz — Evet, işte o! Size gösterdikleri kadar ağzınızı ona yaklaştırıp konuşursunuz. Sesinizi ne çok kısar, ne de çok bağırırsınız. Orta sesle konuşacaksınız. Bitince gonk vurur, gürültüsüzce ayrılırsınız!

Karagöz — Gonk vurur ne demek? İşin içinde dayak da mı var?

Akagündüz — Hayır, çan çalar yani!

Karagöz — Hepsi bu kadar mı?

Akagündüz — Hepsi bu kadar!

Karagöz — Kolaymış yahu! Biz bu işi becereceğiz galiba, Hacivat!

Hacivat — Tabiî Karagözüm, neye becermiyelim! Görgülü, bilgili insanlarız!

Karagöz — Aka, şu Hacivadın züppeliği yok mu, ona bitiyorum işte! Ulan bunları o sana söyleme se nereden bilecektin? Gidip ora da Ahfeşin keçisi gibi sakalını sallayıp dururdun!

Akagündüz — Kavga etmeyin, geldik!

(Merdiven başında Refik Ahmet Sevengil karşılar.)

Refik Ahmet — Hoş geldiniz, tam zamanı! Beş dakikanız var. Nasıl konuşulacağını biliyorsunuz tabii!

Hacivat — **(Kafasını sallayarak)** Tabiî, tabiî! **(Karagöz Hacivada yan gözle bakar!)**

Refik Ahmet — Sizi radyoda halka ben takdim edeceğim. Bazı şeyler sorarım, cevap verirsiniz. Sonra da biraz kendi aranızda konuşursunuz, olur biter!

Karagöz — Şey... Parasını nasıl alacağız?

Refik Ahmet — Çıkarken idareye uğrar alırsınız!

Karagöz — **(Hacivadın kulağına yavaşça)** Hacivat, peşin istiyelim. Belki saçmalarız da vermezler!

Hacivat — Aman, sakın ha, çok ayıp olur!

Karagöz — Bayağı heyecanlandım yahu! Konuşamıyacağım galiba!

Refik Ahmet — **(Salona girip Karagözle Hacivadı bir kenara oturtarak)** Alışırsınız!

(Karagöz, Hacivat, Akagündüz hep beraber otururlar. Refik Ahmet, Spikerle işaretleşir. Radyodaki plâk biter. Gonk vurur. Spiker işaret eder. Karagöz, Hacivat, Refik Ahmet mikrofonun yanına giderler.)

Spiker — Aziz dinleyicilerimiz. Şimdi radyomuza ilâve ettiğimiz **(Karagözle Hacivat)** programına başlıyoruz. Refik Ahmet Sevengil arkadaşımız, kıymetli san'atkârlarımızı size takdim edecek!

Refik Ahmet — **(Başını mikrofona çevirip ağzını yaklaştırarak)** Karagöz Çelebi, Hacivat Çelebiyle Ankaramıza hoş geldiniz! **(Karagöz, heyecan içinde olduğu için, mikrofona hitap eden Refik Ahmed'in bunları kendisine söylediğinin farkına varmaz, susar.)**

Refik Ahmet — Cevap vermiyorsunuz, Karagöz Çelebi?

Karagöz — **(Hacivat Karagözü dürter.)** Ulan dürtme! Bana mı söylüyordun, ne bileyim, dargın gibi ağzını öbür tarafa çevirmiş konuşuyorsun da! Hoş geldik öyleyse! **(Gülüşmeler)**

Hacivat — Karagöz, herkesi kendine güldürüyorsun!

Karagöz — Ağlatmıya mı geldik buraya, sen konuş öyleyse! **(Alkışlar.)**

Refik Ahmet — Karagöz Çelebi, biraz daha ağzınızı mikrofona yaklaştıramaz mısınız? Ankara halkı sesinizi daha iyi işitmek istiyor!

Karagöz — Yok, yok, muhterem halkımızı rahatsız etmiyelim!

Refik Ahmet — Estağfurullah, neye rahatsız edeceksiniz!

Karagöz — Sarımsaklı tarator yedik de! **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Âfiyet olsun, Karagöz Çelebi, Ankaralılar, sizin tatlı dilinizi dinlemekten sadece zevk duyuyorlar!

Karagöz — Eksik olmasınlar öyleyse! **(Alkışlar.)**

Refik Ahmet — Karagöz Çelebi, Ankaraya rahat gelebildiniz mi?

Karagöz — **(Yavaşça)** Doğrusunu mu söyleyim? **(Refik Ahmet, evet diye başiyle işaret eder)** Pek rahat değil ama, şikâyetimiz yok!

Refik Ahmet — Rahat değilse, neye şikâyetiniz yok!

Karagöz — Beleş tarafından da ondan!

Refik Ahmet — Gazeteci pasosuyla mı yani!

Bir «Hayvanları Koruma Cemiyeti» âzası!..

Ağır ceza

Fransada bir çocuk akşam ağlıyarak eve gelir. Annesi sorar:

— Oğlum, ne ağlıyorsun?

— Bugün mektepte cezaya kaldım...

— Ne ceza verdiler?...

— Azaddan sonra hoca beni dershanede alıkoyup son bir sene zarfında iş başına geçen başvekillerin isimlerini ezberletti!...

Diplomasi merakı

— Dünya politikası hakkındaki kanaatiniz nedir?

— Siyasî kanaatim yoktur...

— O halde size kendi kanaatimi vereyim...

— Çok teşekkür ederim... Fakat sizi kanaatsiz bırakmak istemem!

000125

Karagöz — Hayır, Vakit gazetesinin iadeleriyle! **(Gülüşmeler)**

Hacivat — Aman Karagöz, neler söylüyorsun?

Karagöz — Ulan, soruyorlar da söylüyorum, kendimden uydurmuyorum ya! **(Alkışlar.)**

Refik Ahmet — Affedersiniz, anlayamadım, Vakit gazetesinin iadeleriyle nasıl geldiniz?

Karagöz — Basbayağı. Kamyondaki şoförün yanına atlayıp geldik!

Refik Ahmet — İadeler o kadar çok muydu?

Karagöz — Dağlar gibi!

Refik Ahmet — Merak ettim. Vakit gazetesi iadelerini neye Ankaraya gönderiyor?

Karagöz — İç yüzünü bilmem. Yalnız, Cumhuriyetinkilerle Yeni Sabahınkiler piyasayı tutmuş, müşteri bulunmaz dedilerdi!

Refik Ahmet — Demek Karagöz Çelebi, bu üç gazete şimdi çok iade veriyor!

Karagöz — Vallâhi kime ne verdiklerinden haberim yok! Sade Hakkı Tarık, eksik olmasın, bize bedava tarafından kamyonunda yer verdi, geldik!

Refik Ahmet — Peki, Karagöz Çelebi, Ankarayı nasıl buldunuz?

Karagöz — Nasıl mı bulduk? Bize kalsa nereden bulacaktık, şoför yolu biliyormuş, bulup getirdi. **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Onu sormuyorum. Beğendiniz mi, beğenmediniz mi, demek istiyorum!

Karagöz — Beğenmek de lâf mı, bayıldık bile! Bol bol yiyip içiyoruz, pufla döşeklerde yatıyoruz, Bu sayede benzimize biraz kan geldi. **(Alkışlar.)** Sen eskiden bu Hacivadı görmeliydin, açlıktan suratı apukurya maskarası gibiydi! **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Sormama müsaade eder misiniz, Ankarayı ziyaretinizin sebebi nedir?

Karagöz — Bak, onu çıtlatamam! 54 seçiminden önce ağzımdan lâf alamazsın, ama, ondan sonra zaten bizim için ya herro, ya merro, istediğin kadar sor!

Refik Ahmet — Demek Karagöz Çelebi, bu seçimde mebus olmak niyetindesiniz?

Karagöz — **(Hacivada dönerek)** Ulan, munafık herif, arkamdan fısıldadın mı? Bir de bana, ağzını sıkı tut, dersin? **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Hayır, Hacivat Çelebi söylemedi, günahını alma, senin sözlerinden anladım!

Karagöz — Herro, merrodan mı?

Refik Ahmet — Evet!

Karagöz — Bu Ankaralılar, ne ferasetli adamlar yahu, leb demeden leblebiyi çakıyorlar. **(Alkışlar.)**

Refik Ahmet — Hangi partiden namzetliğinizi koyacaksınız?

000126

MUZİPLİK!..

Karagöz — Eh, artık oldu olacak, kırıldı nacak, söyleyim bari: Daha karar vermedik, görücü geziyoruz! **(Gülüşmeler.)** Gel kulağına söyleyim ama, sakın kimse duymasın: Halk Partisine el öpmeğe gideceğiz, fakat benim onları hiç gözüm tutmadı! **(Gülüşmeler.)**

Hacivat — Aman Karagöz, böyle lâf söylenir mi, bütün Ankara duydu!

Karagöz — Ulan, iftira etme, bütün Ankara nereden duyuyor! Daha şimdi kulağına gizli söyledim! **(Alkışlar.)**

Hacivat — Mikrofonda kulağa gizli lâf söylenir mi, Karagöz!

Refik Ahmet — Ziyanı yok, size kimse gücenmez! Haragöz Çelebi, mebus olursanız programınız!

Karagöz — Programımız mı? Dümbüllü İsmail efendiden bir Orta oyunu, Safiye Ayla'dan yeni şarkılar, Bayan Nana'dan şark dansları... Müsamere vermiyoruz yahu, mebus olacağız!.. **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Anlatamadım: Yani islâhat fikirleriniz yok mu?

Karagöz — Var: Bir defa bizim tulumba su kaçırıyor, bir ehlini bulup onu ıslah ettireceğim. Sonra damı aktartacağım, akıyor, daha sonra, mutfağa yeni bir gazocağı lâzım. Karı kafamın etini yiyip durmada... Daha sayayım mı? **(Alkışlar.)**

Refik Ahmet — Onu sormadım: Yani, hepimizin rahatına, refahına yarar fikriniz!

Karagöz — O da var: Bir defa, biz oğlanla beraber beş kişiyiz. Bu sayede yiyip içip rahat edeceğiz. Hacivada gelince: Onlar irili ufaklı dokuzu bulur. Gözlerini Allah doyursun! **(Gülüşmeler.)**

Refik Ahmet — Teşekkür ederiz Karagöz Çelebi. Sizi Hacivatla başbaşa bırakıyorum! **(Çekilir)**

Karagöz — Ulan mendebur, burada da mı karşıma yine sen çıktın? Bir türlü senden kurtulamıyacak mıyım? **(Gülüşmeler.)**

Hacivat — Ben olmasam senin halin ne olur? Deminden beri ne kadar saçmaladığını biliyor musun?

Karagöz — Yooo, nereden bileyim, radyoda ilk defa konuşuyorum!

Hacivat — İlk defa konuşuyorum, diye ağzına gelen saçma söylenir mi?

Karagöz — Ne yapayım, Hacivat, insana para bozdurmuyor. Sorar sormaz cevabını istiyorlar. Şöyle, Şerif Arzık gibi, gecikince araya mızıka karıştırsalar, düşünmeğe vakit bulur, saçmalamam! **(Alkışlar. Gonk vurur. Spiker gürültü etmeden çekilin diye işaret eder. Karagözle Hacivat dinleyenlerin alkışları arasında geri geri çekilirlerken, Akagündüzle Refik Ahmed'in sandalyesine takılıp yuvarlanırlar. Alkışlar tekrar başlar.)**

Hacivat — Eyvah, rezil olduk, Karagöz!

Karagöz — Uzun etme, asıl bu numara bizi kurtardı!

— 34 üncü Faslın Sonu —

AKBABACI

O

FEVKALÂDE!

— Kocacığım, balo elbisemi nasıl buluyorsun?

— Fevkalâde!... Fevkalâde!... Kaça yaptırdın?

— Yüz liraya!

— Al yüz lira, bir tane daha yaptır öyle ise?...

— A! A! İki tane balo elbisesini ne yapayım?...

— Hiç, ne yapacaksın? Birisini önden, birisini de arkadan giyersin?

Okudunuz mu, Molla Sırat ne buyurmuş?.. Hayır, hayır, Tevfik Fikret'in Molla Sırat'ından değil, C. H. P. nin Molla Sırat'ından bahsediyorum.

Bilmem neredeki açık hava toplantısında kürsüye çıkan hazret, yumruğunu indirip indirip, açmış ağzını, yummuş gözünü...

Hani kürsüye de yakışır mı, yakışır haaa... Hazretin sırtında, terzi İzzet Ünver'in ceketi bile cübbe, pantalonu bile

şalvardan farksız duruyor... Başbakanlık hâtırası ruğan iskarpinleri ise, sanki kaloş kundura...

Evet, Sebilürreşad'ın sabık vâızı buyuruyor ki:

— O, saray bendegânındandır, bir inkılâp partisinde yer alamaz ve C. H. P. ye saldıramaz!

Allah Allah, demek bir partiye girmek için, gizli polisin sıkı sıkı incelemeler yapması lâzım: Anası kimdir? Babası necidir? Hangi mektepte okumuştur? Nerelerde hizmet etmiştir? Çocukluğunda «Padişahım çok yaşa!» diye bağırmış mıdır? Medresede «Nasara, yensuru» okumuş mudur? Tekkede «Huuu» çekmiş midir?..

Öyle mi hocam?

Eğer öyleyse, önce zât-ı fâzılânelerinizden başlayalım işe: Eski bir medrese çömezi, eski bir sarıklı, eski bir Sırat-ı Müstakim ve Sebilürreşad'cı olan siz, lâik Halk Partisine nasıl girebildiniz?..

Yoksa, enfiye aleyhinde vaız ederken, koynundan enfiye kutusu düşen riyakâr gibi:

— Ey cemaat, işte ben de bu günden itibaren terkediyorum!..

Diyerek mi?..

Dahası var, bitmedi: Bu koyduğunuz kaideye göre, yalnız siz değil, yeni Türk devletinin kurucusu, inkılâplarımızın babası Atatürk de kendi partisine giremez!.. Çünkü, Anadoluya geçmeden, millî kurtuluş hareketine başlamadan evvel o da Vahdettin'in yaveriydi!

Ne buyurulur, efeeem?..

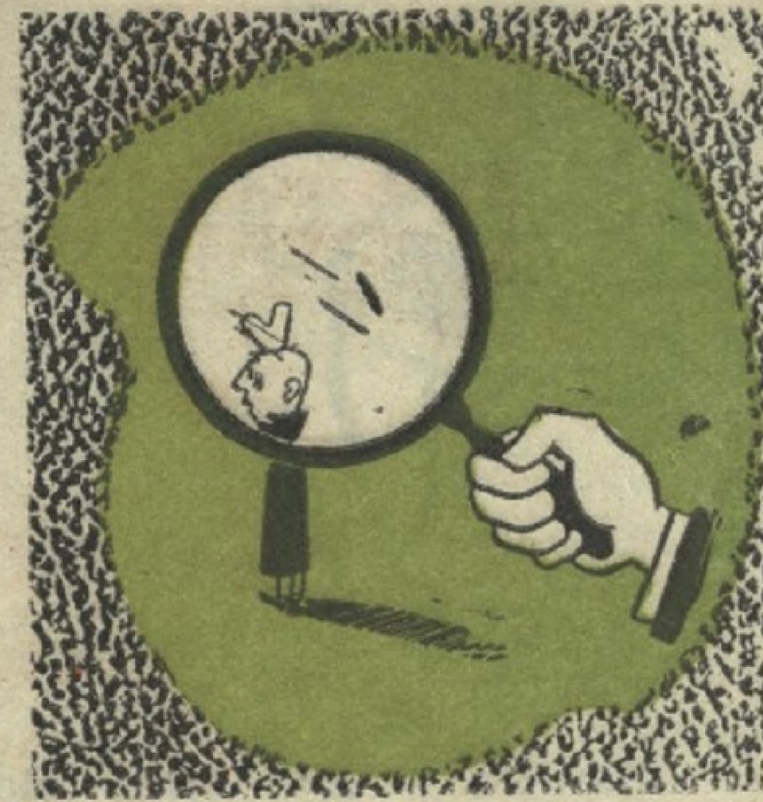
Durunuz, daha bitmedi. Yine C. H. P. nin faziletlû kürsü şeyhi buyuruyor ki:

— Biz, hizmet partisiyiz, onlar menfaat partisi!.. Fedakârlar bize, lüpçüler oraya!..

Hani Bektaşi tahtakurusunu ezdikten sonra, gözlerini gök yüzüne dikip:

— Yarabbi, demiş, bunu yaratırken hiç kokusuna bakmadın mı?..

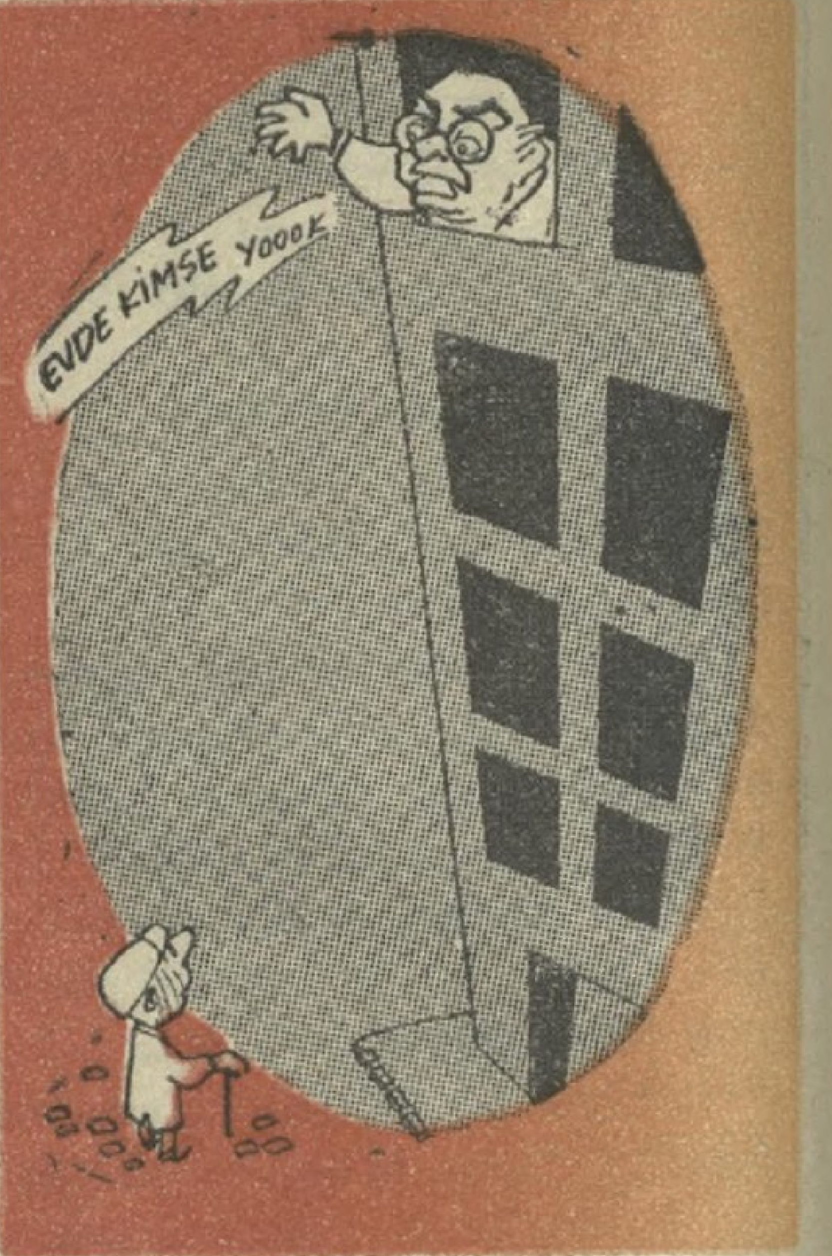
Tıpkı onun gibi, insanın da Molla Sırat'a soracağı geliyor:

— A hocam, bu sözleri söylerken hiç etrafına, hattâ etrafından da vazgeçtik, hiç aynaya bakmadın mı?..

Bizim bildiğimiz, Celâl Bayar, Cumhurreisliği tahsisatından büyük bir parayı kabul etmemiş, hazineye bağışlamıştır!

Adnan Menderes ise, Başvekillik tahsisatının galiba meteliğine bile, sanki ateş görmüş gibi, parmağının ucunu bile değdirmiyor...

Bir zamanlar, sade bir ziyafetlik tereyağı masrafının dedikodusuyla bütün gazeteleri doyuran Başbakanlar, yanılmıyorsam «Altı ok» markalı idiler...

Haydi hocam, gayret!.. Mademki siz hizmet partisisiniz, onlar menfaat partisi, şu cübbeni derle topla da:

— Ben de şu bağışı yaptım!

Deyiver bakayım!..

Diyemezsin Mollam, diyemezsin!.. Çünkü, meşhur ata sözüdür:

— İmam evinden aş, ölü gözünden yaş!..

ÇİMDİK

YAZISIZ!..

Zahmet etmeyin

Avukat Ekrem Onur, iki tanesini parçaladıktan sonra, inat olsun gibilerden bir üçüncü otomobil daha almıştı. Karaköy köprüsünden, yıldırım süratiyle geçerken bir memur canını dişine takıp arabayı durdurdu:

— Hızlı gidiyorsunuz bayım, dedi, elli lira ceza vereceksiniz..

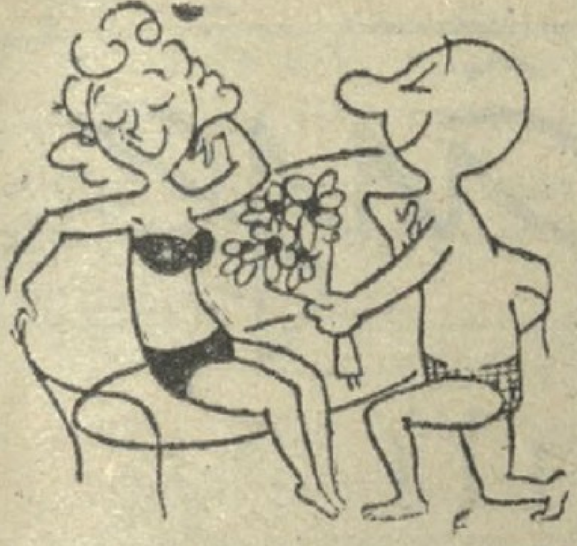
Cânan Onur da arabadaydı. Kocasını kurtarabilmek ümidiyle söze karıştı:

— Siz altıncı şubeden değil misiniz?

— Evet.

— O halde ceza kesmenize lüzum yok efendim, az önce Galatasaraydan geçerken sizin memurlardan biri yüz lira kesti!..

000127

EN KUVVETLİ MÜNASEBET

Kılık kıyafetinden hafifmeşrep olduğu anlaşılan bir kadını kırk yaşlarında bir erkek vapurda göz hapsine almıştı.

Kadın ne zaman gözlerini kaldırıp baksa bu adamın gözlerinin fosforlu bir acayip böcek gibi çıplak kollarında, göğsünde, bacaklarında dolaştığını görüyor ve sinirleniyordu.

Bu nevi kadınların biraz atak oldukları malûmdur. Nihayet dayanamadı:

— Niçin bukadar bakıyorsunuz... Aramızda bir münasebet mi var? Diye çıkıştı.

Erkek pişkin bir sükûnet ve nezaketle cevap verdi:

— Siz güzelsiniz... Bendeniz güzellerden fevkalâde hoşlanan bir insanım. İki insan arasında bundan daha iyi münasebet tasavvur edilebilir mi?

İLÂNDAN SONRA

— Evlenmek istiyorum! diye, gazetelere bir ilân verdim. Tam iki yüz tane cevap geldi.

— Hayret?! Neler yazıyorlar?!

— Hep aynı şey! İki yüzü de benim karımı almaz mısın? diye soruyorlar!

Erkek — Seni seviyorum... Ne yapayım? Söyle, ne yapayım?.

Kadın — Bir kürk yap!..

METOD ÜZERİNE KONUŞMA «Descartes»

— Dikkat et: Süte su, kırmızı bibere kiremit tozu, şekere un, kahveye nohut katacaksın!.. Sebzeleri ıslatacaksın!.»

NE YAPABİLİRMİŞ!

Kadıncağız çok güzeldi. Fakat çok çirkin, çok ihtiyar bir adamla evlenmişti.

Bir gün sokakta beraber gidiyorlardı. Bir pastahanede camekânın önünde durarak ahbaplarını selâmladılar. Karı koca geçtikten sonra iki aile dostu aralarında şöyle konuştular:

— Ne güzel kadın!

— Evet. Harikulâde.

— Nasıl oturuyor o adamla!.. O herife nasıl tahammül ediyor?

— Pekâlâ oturuyor.Bay ihtiyarcadır ama, zengindir. Karısının elini sıcak sudan soğuk suya sokturmuyor. Otomobil. apartıman, villâ, tuvalet, para bol. Daha ne yapabilir?

— Kadıncağızı dul bırakabilir.

BOL BOL BORÇ

Oturmuş konuşuyorlardı. Lâfı nasılsa para meselesine getirdi. Biteviye:

— Ah bir milyon liram olsa, vah bir milyon liram olsa.

Demiye başladı. Nihayet arkadaşı dayanamadı sordu:

— Demindenberi bir milyon liram olsa deyip duruyorsun, milyoner olsan ne yapacaksın be yahu?

— Bilemedin mi? Kredim olur, bol bol borç yaparım.

ZATEN BİLİRMİŞ!.

— Yahu sen ne münafık herifsin.

— Hayrola.

— Benim hakkımda Ahmede gün görmemiş namussuzun biridir demişsin.

— Vallahi söylemedim. Hem neden Ahmede söyliyeyim, o zaten seni bilir.

000128

San'atkâr şakaları

YETKİLİ MÜNEKKİT

«D» grupunun son sergisindeyiz. Nurullah Berk'in de birkaç eseri var. Kendisi arkadaşlariyle sergide hazır bulunuyor. Birdenbire salondakilerden birinin yüksek sesle izahat verdiği işitildi. Meçhul münekkit, Cemal Tollu'nun bir peyzajı önünde durmuş, bağıra çağıra etrafındakilere:

— Bu, Nurullah Berk'in son eseridir işte... diyordu. Tanımıyor musunuz canım? Bizim Nurullah... Meşhur ressam ve Sanat Tenkitçileri Derneğinin kurucularından... Şu Nurullah yahu...

Nurullah Berk de, arkadaşlariyle beraber, bu salâhiyet sahibi zata sokuldu. Adam, birdenbire ona dönerek:

— Siz söyleyin rica ederim... Nurullah Berk'in bu tablosunda aksayan hiçbir nokta yok, değil mi? Yamandır bizim Nurullah...

Çok çelebi bir zat olmasına rağmen, Nurullah Berk, dayanamadı:

— Cidden güzel bir tablo ama, ne zaman yaptığımı bir türlü hatırlıyamıyorum, dedi, zira bu resim Cemal Tollu'nundur. Bendeniz de Nurullah Berk...

Not: Yüksek tenkitçi, tahmin ettiğiniz zat değildir.

GÜÇ VAZİYET

Şehir Tiyatrosu komedi artistlerinden Reşit Baran, heves bu ya, roman yazmak arzusuna kapıldı. Birşeyler yazdı da... Sonra bunu, bassınlar diye Cumhuriyet gazetesine verdi. Aradan bir müddet geçtikten sonra, Reşit Baran, romanının âkıbetini anlamak maksadiyle gazeteye uğradı. Sekretere sordu:

— Eserimi okudunuz mu?

— Okuduk efendim...

Sonra bir sessizlik hâsıl oldu. Birdenbire sekreter herşeyi göze aldı:

— Ah, dedi, siz ne nâzik insansınız...

— Neden efendim?

— Muhakkak müsveddeleri istemeğe geldiniz. Değil mi? Bu suretle beni de güç bir duruma düşmekten kurtarmış olacaksınız, doğrusu çok teşekkür ederim...

İNTİKAM

Şimdi «Zıt Kardeşler Polis Hafiyesi» diye bir film çevirmiş olan Mehdi ve Osman Zıt, bir zamanlar Taksim Gazinosu'nda numaralar yaparlardı. Bir gece Osman, dâvûdi sadasiyle feci bir şarkı okuyarak işini bitirmiş (hem kendinin, hem müşterilerin tabiî), gazinodan çıkıyordu ki, gayet şık bir adam yanına sokuldu:

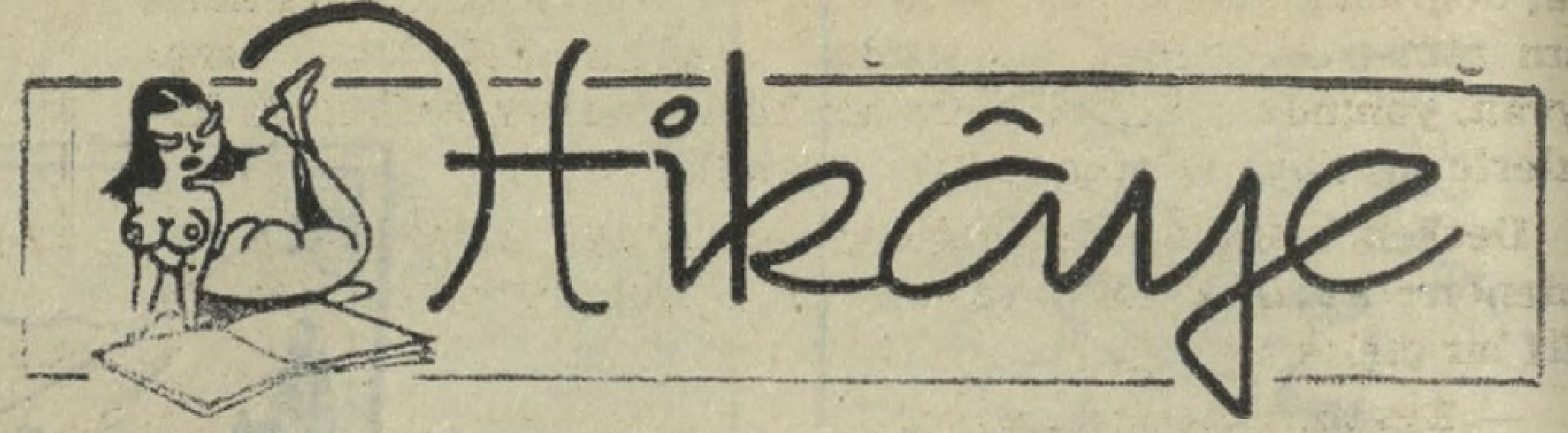
— Affedersiniz, dedi, yarın akşam işiniz yoksa, saat onla on bir arasında bizim apartmanda bir konser lûtfeder misiniz? İstediğiniz ücret ne olursa olsun, vereceğim...

— Hayhay. Programı biz mi hazırlıyalım?

— Daha iyi olur. Esasen bence onun ehemmiyeti yok.

— Ya...

— Evet, tam vaktinde teşrif edin, yeter. Çünkü alt kattaki münasebetsiz kiracının kendinden münasebetsiz karısı tam o saatte dangır dangır piyano çalmağa başlıyor da, şöyle dört başı mâmur bir intikam alalım dedik...

Kâr yılı

İnsan kısmının kadınlara karşı gönlü yufka olmamalı. Hele evli barklıysanız, elinizi eteğinizi işten çekin, daha iyi... Nenize gerek çapkınlık? Nenize gerek hovardalık? Bizim gibi kaşarlanmış kurtlar bile bu yolda sırasını şaşırdıktan sonra, meydan size mi kalacak yani?

Lâfı nereye getireceğimi merak ediyorsunuz, biliyorum. Bildiğim için de, hemen sadede geliyorum. Efendim, geçen gün, öğleye doğru şöyle bir tünel geçtim. Beyoğluna çıktım. Maksadım hafif tertib gönül eğlendirmekti. Allah insanı bir kere şaşırtmaya görsün. Yoksa karşısına dünyanın en güzel kadınını, hem de kuyumcu vitrini önünde, çıkarır mı? Lâkin, siz siz olun, hovardalığın raconuna dikkat edin. Cebinizde metelik olmasa, Rokfeller gibi davranın. Kadın milleti üzerinde bundan daha derin tesir yapan hiçbir tavır yoktur.

Uzatmıyalım. Hemen bodoslamadan rampa ettik. (Bendeniz bahriye mütekaidiyim. Ama, genç tekaütlerden). Fısıltı halinde, en tatlı sesimle:

— Ne emredersiniz? Size birşey takdim edeyim mi? Diye sordum.

Güzel kadın, ateşli, yani ateş rengi dudaklarının şuh bir kıvrılışı içinde:

— Önce kendinizi takdim etseniz... dedi.

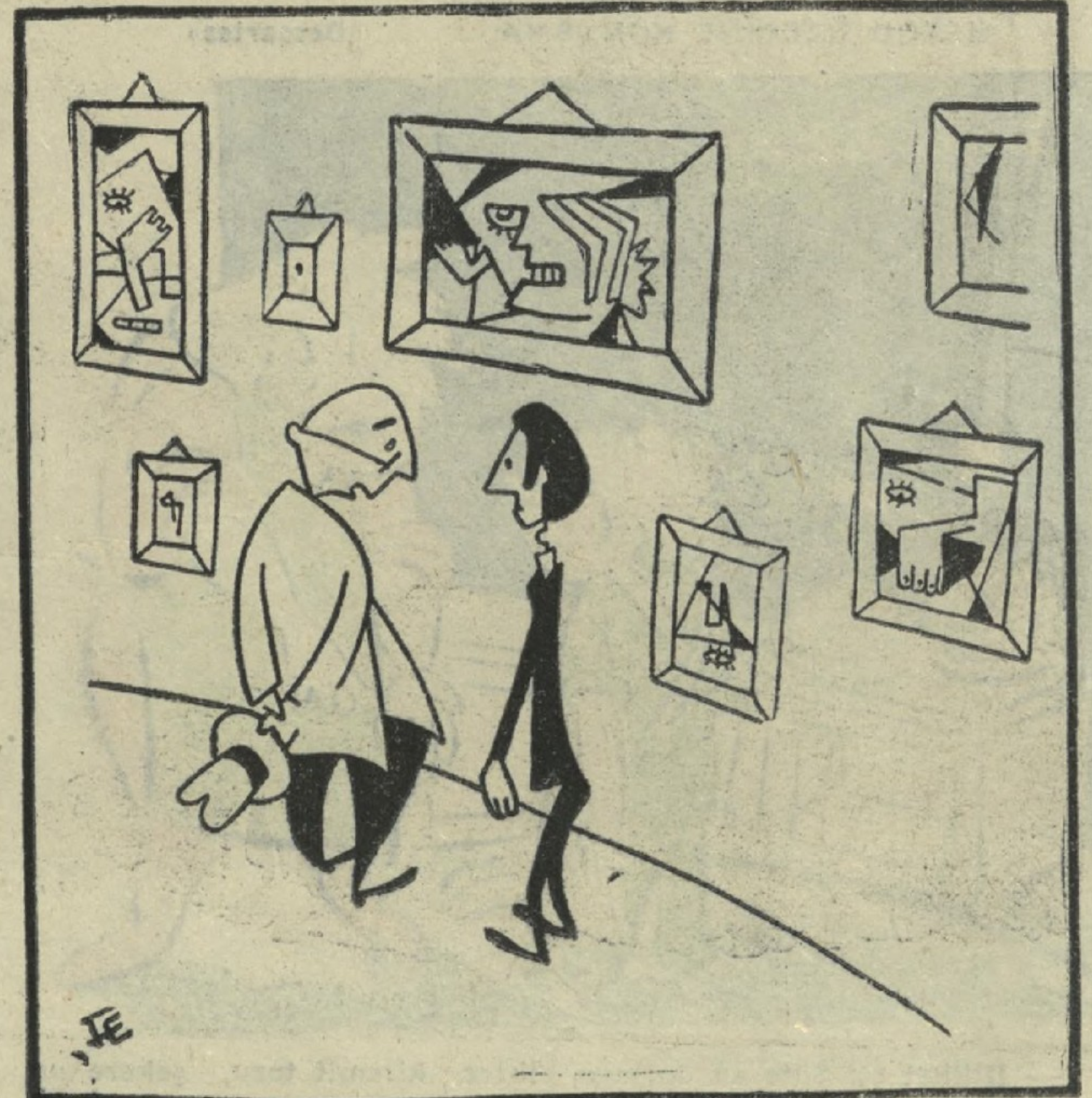
En ucuz takdim. Derhal bu emri yerine getirdim. Birlikte yürümeğe başladık. Bir yandan da lâf atıyorduk. Yârenlik ediyorduk. Kocası doktormuş. Kendini mesleğine vermiş. O kadar ki, güzelim hatunu iyiden iyiye ihmal ediyormuş. Maamafih, ona bazı haklar da vermekteymiş. Bu haklardan biri, belki en mühimmi, işte bu kendine zaman zaman eş seçme hakkıymış. Ama o da bunu suiistimâl etmezmiş. Çünkü hazret, minkülli aybından başka dehşetli kıskançmış da... İlmî tecrübeleri için evde bir sürü köpek...

— Köpek mi? Bayılırım köpeklere...

— Buyurun size göstereyim. Öyle hoşları var ki içlerinde...

O zamana kadar bu sevimli ve şirin mahlûklara karşı nasıl olup da herhangi bir ilgi duymadığıma şaşarak, bir taraftan da köpeklere karşı vicdan azabına benzer bir mahcubiyet hissi duyarak güzel kadınla bir taksiye atladım. Ver elini Nişantaşı...

Lüks bir apartmanın ikinci katına çıktık. Oldukça ferah, zengin bir daire. Bekleme odasından doğru yatak odasına... Filhakika ortalıkta dolaşan bir iki fino makulesi köpek gördüm

— Her halde model bulmakta çok güçlük çekiyorsunuz dedi..

000179

ama, doğrusunu isterseniz bu sevimli ve şirin mahlûklara karşı ilgim saman alevinden farksızmış. İnsafınıza sığınırım, hangi hayvan, yanında o derece nefis bir kadın varken kalkar da köpeklerle uğraşır? (Kocası müstesa tabiî).

Derken efendim, muhabbetin en civcivli ânlarında kadın birdenbire kulak kabartmaz mı? Ne oluyor dememe kalmadan hafif bir çığlık:

— Eyvah... Kocam geliyor...

Nerden duydu? Nasıl duydu? Sahiden de o iki köpek, kapıya seğirtmişlerdi ama, hiç mi hiç havlamıyorlardı. Gelenin tanıdık olduğuna bunun güzel bir delil teşkil ettiğini, vaktiyle Şerlok Holmes'in mâceralarına ait bir kitapta okuduğum birdenbire aklıma geldi. Zaten sıkışık anlarda hep böyle münasebetsiz şeyler aklıma gelir...

— Ne yapacağız hayatım?

— Bilmem... Dur bir dakika, buldum. Buldum evet... Sen hastaymışsın da, muayene olmak için bekliyormuşsun deriz... Ha?

Bu dâhiyane fikrinden dolayı onu son bir defa daha dudaklarından uzun uzun, bayıla bayıla öptüm. Sonra bayılmak sırası sahiden bana geldi. Görüp göreceğim nimet de o oldu ya, neyse. Hikâyenin sırasını bozmıyalım.

Gerçekten de gelen kocasıymış. Herif, üç dört dakika sonra bekleme odasına daldı. Ben daha önce orada mevki almış bulunuyordum. Dediğimizi yaptık.

— Neniz var?

— Bilmem. Karnım ağrıyor...

Adam operatörmüş. Beni bir divana uzattı. Uzun boylu muayene...

— Sizi buraya Allah getirdi. Talihiniz varmış. O kadar hâd bir apandisit vak'ası ki, saatlerin, dakikaların ehemmiyeti büyük. Hayatınızı kurtarmak istiyorsanız hemen ameliyat lâzım. Bir iki gün burada kalırsınız. Sonra sizi evinize nakledebiliriz...

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Beni bir ameliyat masasına yatırdılar. Sinirlerim zayıfmış. İnadına bastılar kloroformu... Kendime geldiğim zaman hastabakıcı kıyafetinde kimi görsem iyi, yanımda? Sevgilimi... Sargıların altında, sahiden ameliyat olup olmadığımı bilmiyorum ama, benden bin beş yüz lirayı aldıklarını gayet iyi biliyorum.

İki gün sonra bendehaneye göç ettim. Vaziyeti anlattık. Bir de pansıman zamanı gelince ne görelim? Karnımda bir çizik bile yok. Aynı gün, gazetelerde, hâzık operatörle metresinin resimlerini gördüm. Köpoğlu usta dolandırıcıymış. Şirket kurmuşlar... Enayinin yalnız ben olmadığımı anlamakla biraz teselli buldumsa da, çapkınlığa tövbe... dedim. Tutarsa...

— Hikâyeci —

Antika merakı

Avukat H. antika meraklısı idi. Kapalıçarşıya ne zaman yolu düşse antikacılara uğramadan yapamazdı. Yine bir gün bir antikacıya girdi. Duvarda bir saat gördü.

— Bu nedir? diye sordu.

— Harikulâde bir parça.

— Ne malı?

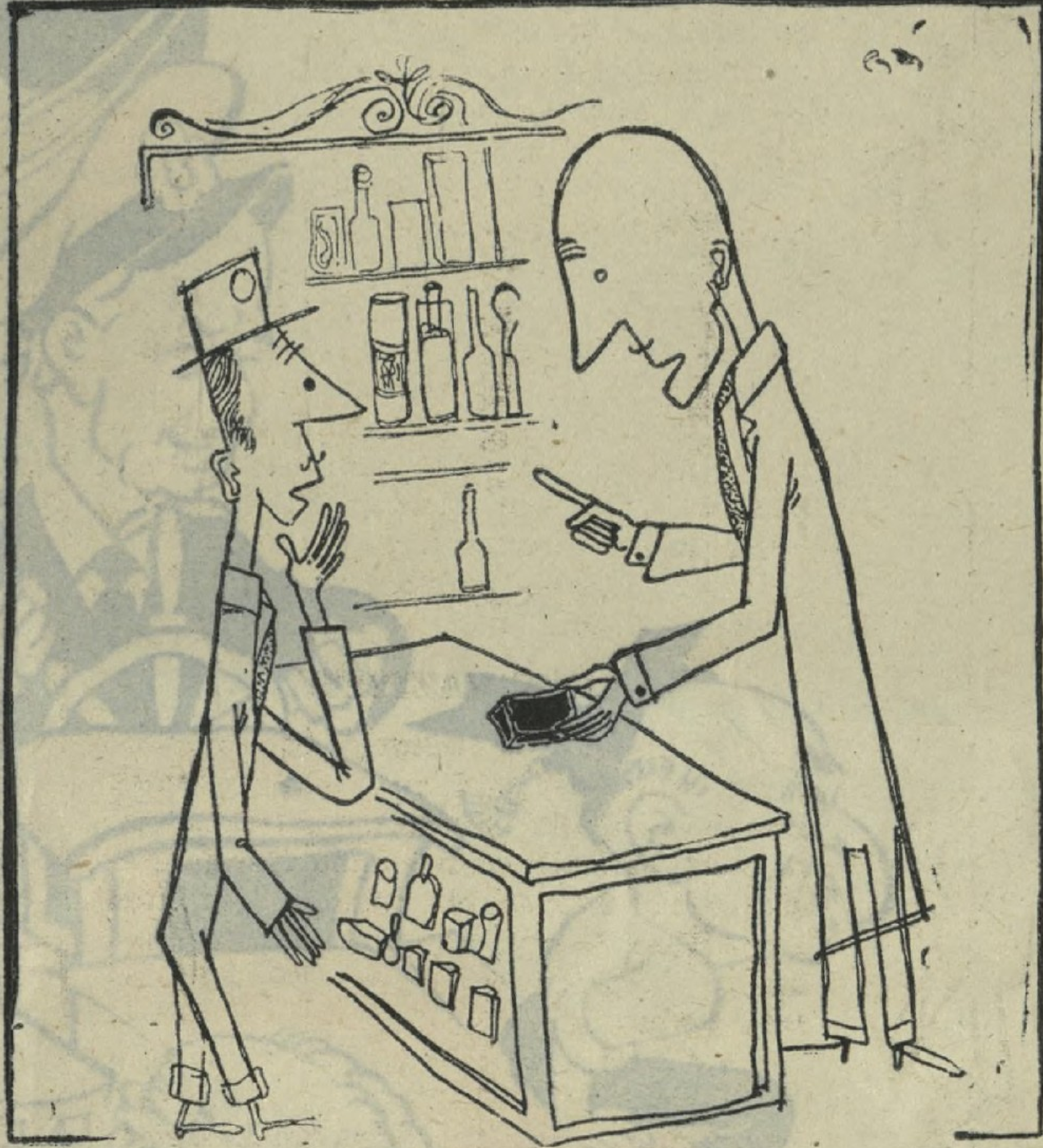
— Efendim İmparatoriçe Öjeni tarafından Abdülâziz'e hediye edilmiş.

— Kaça.

— Beş yüz lira.

— İşliyor mu bari?

— Vızır vızır. Fakat meselâ akreple yelkovan on ikiyi gösterirken beşi çalarsa saatin iki olduğunu anlıyacaksınız. Buna da artık kolayca alışılır değil mi?

— Size vereceğim ilâç sayesinde saçlarınızın dökülmesi derhal kesilecektir!..

000130

— Eyvah, kocam!..

VAKİT BULAMAMIŞ

Cenaze merasiminden dönülüyordu. Ölen kadının kocasını tanıyanlardan biri çok müteessir görünüyordu. Bu aşırı teessürün sebebini sordular. Başını sallıyarak cevap verdi:

— Zavallı adam bir hafta evvel ölmüştü. Tam bir hafta sonra karısı da vefat etti. Düşündükçe üzüntüm artıyor. Ne berbat şansı varmış. Orada bile başını dinlendirecek vakit bulamadı biçare!

BİTMİŞ

Fazıl Ahmed ata binmeyi öğreniyordu. Üçüncü derste kendisini çıplak bir ata bindirerek, yalnız bıraktılar. İlkin tırıs giden hayvan, sonra dörtnala kalktı. At koştukça, Fazıl Ahmed de kuyruğuna doğru kayıyordu. Nihayet, en ucuna gelince, döndü ve muallime haykırdı:

— Bay muallim! Bu at bitti. Başkasını getirin!

DQ0131

Çabalama ka

000132

kaptan ben gidemem !..

İsimsiz Hikâye

1.

Sayın Bayan B...

Herkes gibi ben de şunun bunun karşısında küçülmekten nefret ederim. Ama sizin karşınızda küçülmek bir bakıma hoşuma gidiyor. İşte, galiba, aşk budur. Rastgele bir bakışınızla göklerde uçuyorum. Derken kaşınızın hafif bir çatılışı beni yedi kat yerin dibine; Persephonun karanlık ülkesine indiriyor. O esnada aklınızın takıldığı müphem düşünce, canınızı sıkan şey her halde ben değilim ama, yine de elim ayağım buz kesiyor ve azarlanmış bir çocuk gibi kalbim ıstırapla doluyor.

Sonra, bana daima bir mektepli muamelesi yapılmasını itiyen annemin yanında, talihime bin defa lânet ederek, sizin sohbetinizi dinliyorum. O size nasıl şefkatli bir sesle «Kızım...» diye hitap ediyorsa, sizin de bir gün yanılıp bana «oğlum» demenizden ödüm kopuyor. Çok şükür, o güzel dudaklarınızdan bir kerecik daha böyle bir söz çıkmadı. Aman çıkmasın!

Siz beni daima adımla çağırın ve yeryüzünde hiç kimse adımı sizden daha tatlı bir şekilde telâffuz edemez. Aramızdaki beşaltı yaş farkını sun'î kelimelerle zoraki bor şekilde çoğaltmıyacak kadar naziksiniz. Siz bir meleksiniz ki, hizmetçisinden uşağına kadar herkes merhametli kalbinizde eşit bir muamele görür ve yine herkes o tükenmez hazinede sığınacak sıcak bir yuva bulur... Eğer bana kazara «oğlum!» deseydiniz, sizi asla affetmezdim. On dokuzuna basmış bir lise talebesine «oğlum» diyebilmek için, o genç kadının kalbi ne kadar zalim olmalı!

Evet, bana «oğlum» demediniz ama, sizin gözünüzde «şu komşunun oğlu» ndan başka da bir şey miyim? Kıymetim nedir? Bazan, ayrılırken elinizi bana da uzatırsınız. O zaman bütün kanımın çekildiğini, her tarafımın zangır zangır titrediğini hiç farkettiniz mi sanki? O kısa temasın aynı zamanda hem çabucak bitmesini, hem ölünciye kadar sürmesini isterim. Bir yandan öldüğümü, bir yandan hayata yeniden doğduğumu sanırım.

Geceleri ortalıktan el ayak çekildikten sonra, herkes beni uykuda sanırken, açık pencerenin kenarına başımı dayar, tül perdeleri indirilmiş odanıza bakarım. Bazan tüllerin gerisinde sizi hayal meyal farkederim. Sonra şafak söker, okula giderim. Şiir dünyasını bana getiren edebiyattan gayrı hiçbir ders kulağıma girmez. Tahtaya kalkar fizikten sıfır alırım. Lûtfen bana söyler misiniz; benim halim ne olacak?

2.

Yaramaz çocuk!

Mektubunuz beni çok şaşırttı. O nasıl kocaman kocaman lâflar öyle? Sizin gibi uslu görünen bir çocuktan doğrusu bunu hiç beklemezdim. Küstahlığınızdan ötürü sizi azarlamağa hakkım olmadığını kabul ederim. Ama, sizin için aşktan bahsetmek epeyce erken değil mi? Böyle bir mektup alacağım yerde, bana insanların baş aşağı yürümeğe başladıklarını söyleselerdi, daha az hayret ederdim. Suçunuzu bir şartla bağışlıyacak ve hezeyanlarınızı annenize haber vermekten bir şartla vazgeçeceğim; beni unutup derslerinize çalışmanız şartıyla...

Bana söz verin, yoksa dediğimi yaparım. Bu, sizin için hiç de iyi olmaz!

3.

Kalpsiz kadın!

Elinize zehirli bir hançer alıp kalbime saplasaydınız daha insaflı bir iş yapmış olurdunuz. Aşkı tanımak, size âşık olmak için sakallarımın ağarmasını mı beklemeliydim? Aşk, aşktır. Bunun erkeni geci, genci ihtiyarı olur mu? O, şahı da, veziri de, hammalı da, bakkalı da bir solukta, aynı haşmetle yere serer.

Sizinkisi doğrusu çok garip bir mantık. Bir günahım varsa sizi sevmek, bir suçum varsa sizi düşünmektir. Beni kendi halime de bırakmak istemiyor, ara yere bir de annemi karıştıracağınızı söyliyerek tehdit ediyorsunuz. Eğer siz de biraz merhamet olsaydı, böyle mi cevap verirdiniz? Halbuki ne kadar merhametliydiniz. Hatırlıyor musunuz? Bir gün kedinizin sobanın altında tüylerinin yandığını söylerken, gözleriniz sulanmıştı. Hatırlıyorum, üç yıl önce eşiniz vefat ettiği zaman, bu kadar müteessir görünmemiştiniz. Keşke ben de bir kedi olsaydım. O zaman hiç olmazsa biraz sevilirdim...

4.

Çok bilmiş çocuk!

Rica ederim, işlerime karışmayınız. Kedimi severim sevmem, size ne? Hem artık bize gelmenizi de menediyorum. Annenizi çok sevip saydığım halde, sizin yüzünüzden, ben de artık eskisi kadar sık olarak size gelmiyeceğim. İnsanın huzurunu bozmakta birebirsiniz.

5.

Kalpsiz kadın!

Eğer söylediğiniz veçhile, evinizin kapısını bana kapar ve bir daha sizi görmemi menederseniz, intihar ederim. Genç yaşta, hayata doyamadan, ölümüme sebep olacaksınız. Yüreğiniz sızlamaz mı? Kalp yerine o lâtif göğsün altında çarpan şey nedir?

Pekâlâ, mukadderatımı elinize teslim ediyorum, arzunuz yerine gelsin, öleyim bâri...

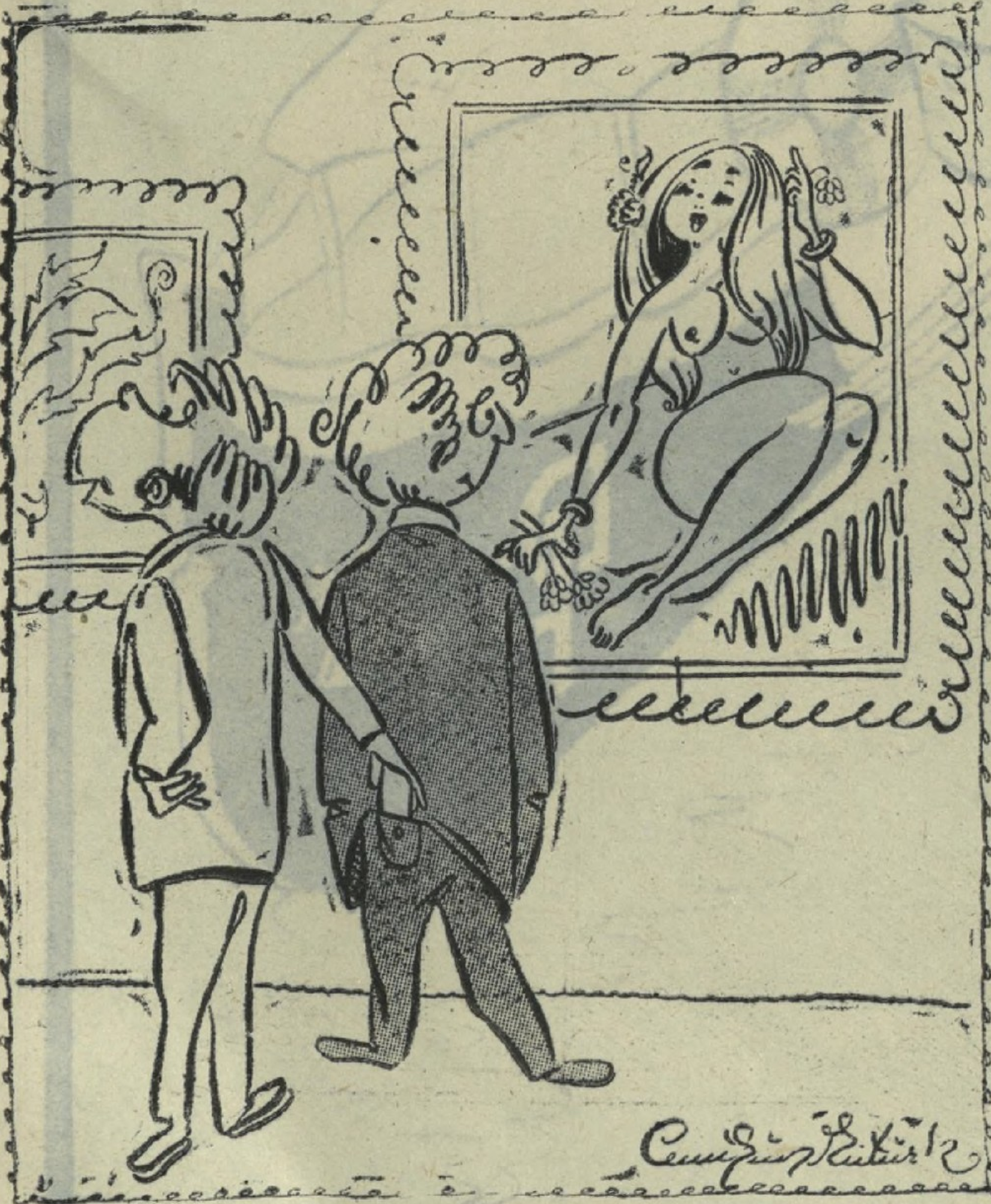
6.

Küçük yalancı!

Size nasihatım olsun; yapamıyacağınız şeyleri ne söyleyin, ne de yazın. Hayat tatlı, ölüm güçtür. Beyhude yalanlarla beni ka-

— On tane yeni yolcu vapuru alınacakmış...
— Eh, kaçakçılık bürosuna da yüz tane yeni memur almalılı..

SANAT, SANAT İÇİNDİR!..

000133

rarımdan caydıramazsın. Evet, artık, seni görmek istemiyorum.

7.

Kalpsiz, kalpsiz!

Doğru; ölüm güçse de, sizden uzakta sürgün hayatı geçirirken her gün ölmekten kolaydır. Bu sabah usulca kilere indim ve kendime sağlam bir çamaşır ipi seçtim. Odamın tavanındaki avizenin çengelini de yokladım, beni çekebilir.

Elveda! Kimse duymasın. Siz de üzülmeyin; yoklukla varlık arasındaki mesafe zaten nedir? Tek bir şeye seviniyorum; ipte sallanan, bana ait ruhu boşalmış o külçe belki bundan sonra, sevmekteki cesaretimi ve samimiyetimi ispat edecektir. Belki rüyalarınıza girer de sizi korkuturum diye korkuyorum. Korkmayın sevgilim, ölülerin kimseye fenalığı dokunmaz. Ardımdan gözyaşı dökecek bir tek kadın var; zavallı anneciğim. Ağlasa ağlasa bir tek o ağlıyacak. Ve dilsiz ıstırapların, ifşa edilmeden gömülen sırlarında kendine mahsus azameti yok mudur?

Netice itibariyle bu size son mektubum. Gece yarısından sonra bahçe duvarından atlıyarak pencerenizin altına gelecek ve kollarımı bir veda işareti olmak üzere yukarı uzatarak size Allaha ısmarladık! diyeceğim. Sonra ağır ağır odama döneceğim, odamda her şey hazır olacak.

Şimdi evdekileri teker teker öpmeğe gidiyorum. «Şu, komşunun oğlu» na ait her şey böylece bitecek. Hoşça kalın, rahat rahat uyuyun sevgilim. Gün batıda kaybolunca çok güzel iki atın çektiği arabasıyla doğuda yükselerek, geceye gömülmüş göğü dolaşan ay-tanrıça Selene, kirpiklerinize tatlı uykular serpsin!

8.

Küçük yaramaz!

Allah aşkına dur, bir dakika bekle! Ne yapıyordun? Seni kurtarırken, bak, ben mahvoldum, Penceremin altında nasıl titriyordun? Ellerin de buz gibiydi. Bakışlarında o korkunç ve karanlık azmi okumasaydım, seni hiç odama çıkartır mıydım? Nahak yere heyecanlarının yatışmasını bekledim. Diz çökmüş bileklerimi öperken sıcak nefeslerini hissediyordum.

Ya o vaziyette bizi birisi görseydi? Benim halim ne olurdu Kapıyı kilitlerken sadece bunu düşünüyordum. Halbuki, sen maksadımı yanlış anladın veya kendi arzuna göre tefsir ettin.

İffete karşı sınır tanımıyan cüretkâr dudakların bileklerimden sonra dudaklarımda dolaştı! Zevkten mi sanıyorsun? Halbuki korkudan, yalnız korkudan bayılacak hale gelmiştim. Bir ara ateşli fısıltılarını işittim. Ah... Kendini asmadan yarın gece de gelecek misin? Küçük... Küçük... yaramaz!

Mehmed SEYDA

KANSER TEDAVİSİNDE ALKOL KULLANILIYOR: (Gazeteler)

— İşte böyle Aliciğim, her akşam kendimi tedavi ediyorum!..

BİR DAKİKA

Mişon, meteliksiz kalmıştı! Bir gün havraya gidip hahama sordu:

— Aman... İki yozum, ayaklarindan opeyim, bana soyler misin?... Allaha yore bin senenin ne hükmü vardır?

— Bir dakika...

— Bin liranın?

— Bir kuruş...

— Eh... Kuzum haham efendi, Allahtan benim için bir kuruş ister misin?

— Olur... Bir dakika bekle!

— Hiç bundan saçma roman görmedim: Hep erkek kadını anlatıyor!..

000134

Eski Türk Mizahından

Ne Yemiş?

Sadi, o gün pek acıkmıştı. Tatil zamanı gelir gelmez kalemden çıktı, gene her vakit yemek yediği lokantaya gidecekti. Fakat, daha Sirkeciye inerken kulağına keskin bir ses geldi:

— Oristi pasam!...

Bir dakika durup baktı: Güzel, temiz bir lokanta... Bütün masalar da dolu... Hemen içeri girip oturdu. Fakat hiç kimse gelip te ne istiyorsunuz diye sormuyordu. Nihayet seslendi:

— Garson!...

Tâ uzaktan, bardak, tabak şıngırtılarına çatal, kaşık şıkırtılarına karışan bir cevap geldi:

— Amesus pasam...

Sadi, beş on dakika daha bekledi. Fakat, ortada pervane gibi dönen, fırıl fırıl koşup dolaşan hizmetkârlardan hiç birisi gelmiyordu. Bu sefer biraz kızdı ve bastonunun ucile masaya vurarak bağırdı:

— Garson!...

— Erkete pasam!...

Bir müddet daha sabretti. Sabretti amma hâlâ aldıran yoktu. Artık dayanamadı ve hiddetle yerinden kalkıp sordu:

— Nedir hesabımız?...

Garson, mahcubâne cevap verdi:

— Ne yediniz beyim?...

— Bir oristi paşam, bir amesus paşam, bir erkete paşam!.

Kadın — Misafirlere radyo aldık dedim, çalarken arasıra öksür, arasıra falso yap da, inansınlar!...

Sarhoş — Halden de anlamıyor musun be bilâder!..
— Taşıyamam beyim, elli kilodan fazla yük için el arabası olmaz dediler. Bilmiyor musun?..

TIPKI TIPKISINA

Balkan harbinde Edirneyi istirdat etmek için son ve kat'i hücum yapılacaktı. Ordu kumandanı cüzütam kumandanlarını etrafına topladı. Hepsine vaziyet hakkında uzun uzun talimat verdi. Müstakil süvari alayı kumandanı çok kahraman, çok babacan adamdı ama, alaydan yetişme idi. Kumandanın talimatından hiç bir şey anlamamıştı. Dönüp sormaya da lüzum görmedi. Çünkü alayının en başında hücum etmiye alışıktı. Şimdiye kadar nasıl olup da şehit düşmediğine bütün silâh arkadaşları şaşıyordu.

Ertesi sabah taarruz zamanı yaklaşınca müstakil süvari alayı kumandanı maiyetini hazırladı. Hücum emri verilir verilmez kumandayı bastı:

— Ata bin, kılıç çek! 93 teki gibi marş marş!

TEHDİT!

Büyük doktorlarımızdan birisinin bekleme salonunda sıra bekliyordu. Saatler geçti. Adamcağız sabırsızlandı. Nihayet dayanamıyarak doktorun hizmetçisini çağırdı:

— Kızım! dedi, git doktora söyle, yarım saat daha bekletirse iyi olup gideceğim!...

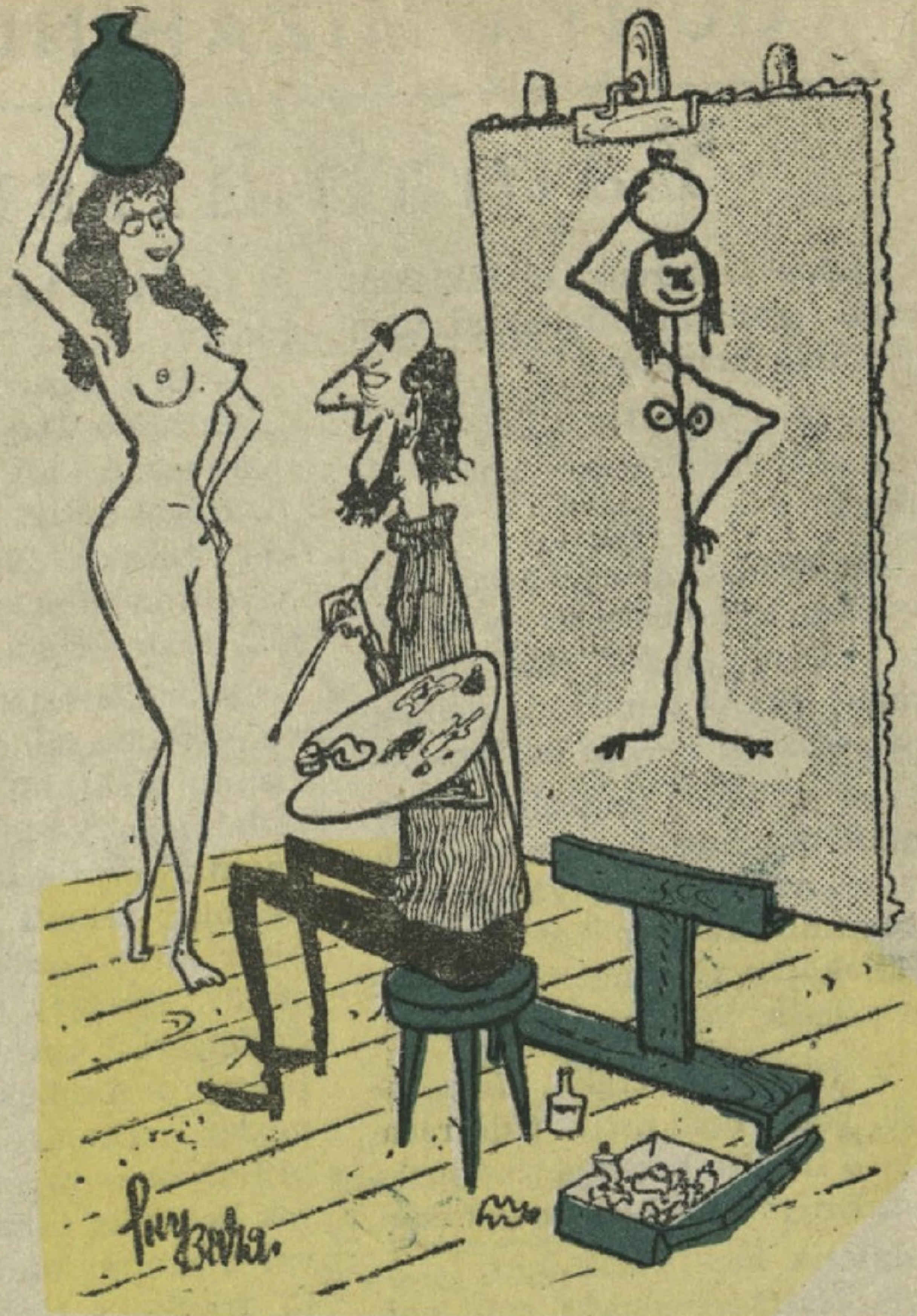
000135

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

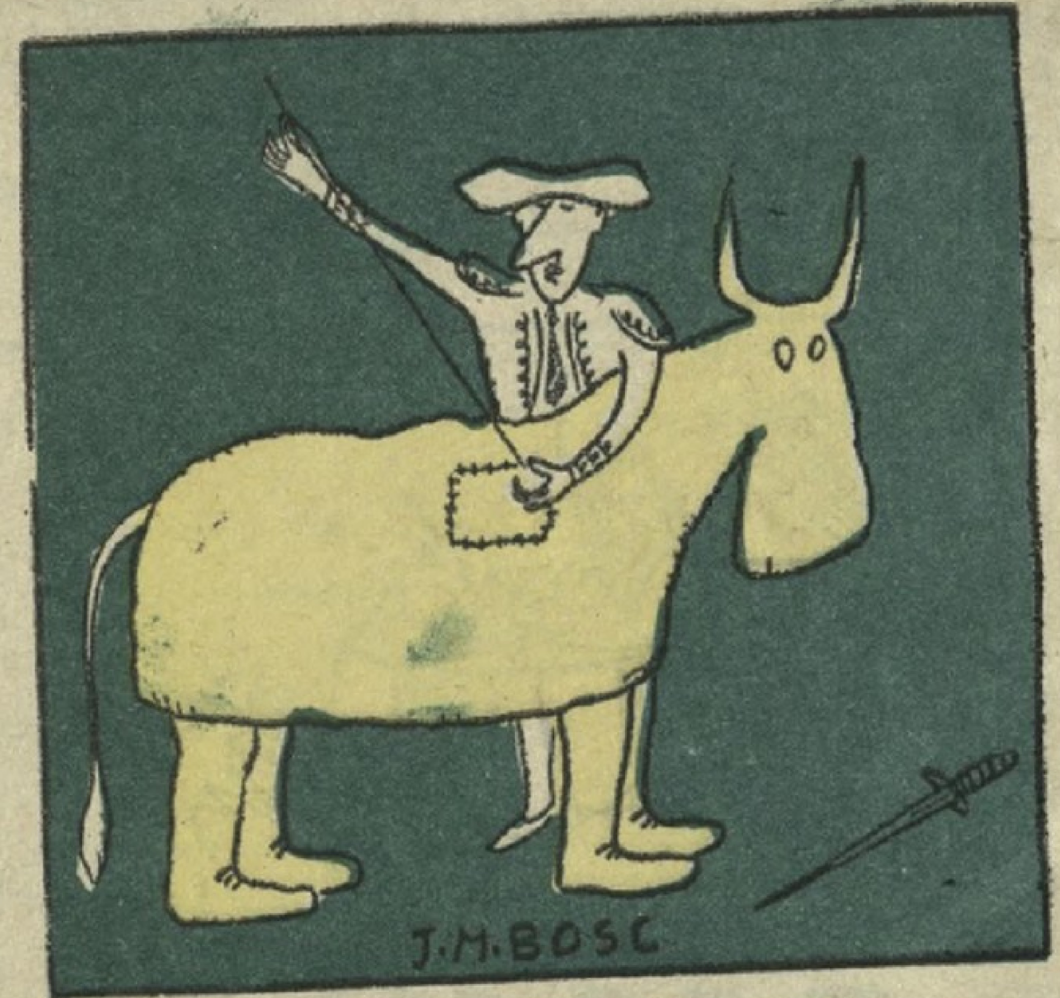
— Bütün emelim, içinde her istediğim bulunan böyle bir yuvaya sahip olmaktı...

— Le Rire —

— Sizin kadar güzel bir modele bakarak resim yapmak, hakikaten zevk!..

— Le Hérisson —

Boğa güreşçisi hazırlanıyor!..

— İci Paris —

TAŞ DEVRİNDE :

— Nasıl, şu kısa etek modasını beğeniyor musun?.

— İci Paris —

— Galiba siz de benim gibi «uykuda gezme» hastalığına tutulmuşsunuz!..

— Le Hérisson —

000136

DÜNYA MİZAHINDAN

Yaman hırsız

Julien Lengreux, dudaklarını genç kadının dudaklarından güçlükle kopararak:

— Dur Mathilde, dedi, bir ayak sesi var... Sakın kocan olmasın?

Bu ihtimal, genç kadını titretmeğe kâfi geldi. İşte yine âşığı yalnız gidecek, işte yine o, kocası olacak o miskin, o cimrilerin cimrisi herifle başbaşa kalmağa mahkûm olacaktı. Mathilde bu ıstıraba daha fazla dayanamıyacağını anlıyarak nefis kollarını Julien'in boynuna doladı, körpe göğsünü onun geniş ve atletik sînesinde ezerek:

— Oh Julien'ciğim, diye inledi, götür beni artık. Çıldıracağım o herifle başbaşa yaşamaktan. Biliyorum, beni seviyorsun. Sefaletin her türlüsüne râzıyım. Hattâ sinemaya bile haftada bir gitsek yine olur. Ama beni ille de götür bu evden...

Delikanlının içine bir eziklik gelmişti. O da metresinden uzakta yaşamağa alışamıyacaktı. İçini çekerek :

— Peki Mathilde... dedi, haydi hazırlan, hemen gidelim artık...

— Ben hazırım...

Mathilde Darezieux arkasına mantosunu aldı. Hava yağışlıydı. Kocasına iki satırlık bir tezkere bıraktı. Kapının kenarında duran gümüş saplı şemsiyeyi alarak fırladı. Çıktılar.

Oscar Darezieux, geç vakıt eve dönünce sahiden şaşırdı. Karısının mektubu ona vaziyeti anlatmağa yetti. Oscar, derhal anahtarlarını çıkararak yazıhanesinin tekmil çekmecelerini birer birer gözden geçirdi. Çok şükür... herşey tamamdı. Çek defterleri, tahviller, bonolar, herşey... «Demek pek acele çıkmışlar... Bir şey götürecek vakitleri olmamış» diye düşünerek komodin üzerine üç gün evvel bıraktığı ufaklıklara baktı: 87 frank... Üç günde yalnız sekiz frank eksilmiş. Eh, bu da normal sayılabilirdi.

Fakat tam apartmanın holüne geldiği zaman birdenbire şemsiyenin portmantoda durmadığını gördü. Hiçbir yerde durmadığını, ancak o zaman farkedebildi:

— Ah haydutlar!... diye uludu; şemsiyemi, o kıymetli şemsiyemi çalmışlar...

Oscar Darezieux, bir müddet ne yapacağını düşündü. Ne yapabilirdi? Polise gitse, bir şemsiye için kimse yerinden bile kımıldamak istemiyecekti. Hem, muhalefet partisindendi o. Belki de memnun olacaklardı. Uzun uzadıya düşünüp taşındıktan sonra, kendi işini kendi görmeğe karar verdi. Şemsiyesini bizzat arıyacaktı. Hem sabırla... Yavaş yavaş...

Oscar Darezieux, on gün sonra muradına erdi. Şimal garına giderken, metroda, birdenbire şemsiyesini bulmuştu. Evet, evet, oydu, kendi şemsiyesi... Gümüş savatlı, köpek başlı, dalgalı maun rengindeki kalın saplı şemsiye... Şemsiyeyi tutan, iri kıyım, bön suratlı bir delikanlıydı. Oscar, bir dakika bile tereddüt etmeden her tehlikeyi göze aldı. Ekseriyeti kendi tarafında kazanmanın sade politikada değil, her sahada çıkar yol olduğunu biliyordu. Hemen koştu. Şemsiyeye yapışarak kalabalığın dikkatini çekecek şekilde bağırmağa başladı:

— İşte şemsiyem... Benim şemsiyem bu... Siz ya çaldınız benim şemsiyemi, yahut çalandan aldınız...

Bu yaygara karşısında genç adam ne yapacağını şaşırmıştı. İlk istasyonda indiler ve karakolu boyladılar. Oscar, dâvasını ileri sürdü. Genç:

— Yanılıyorsunuz, diyordu, yeryüzünde binlerce gümüş saplı şemsiye var. Bu, bana babamdan kaldı...

— Ne? Babandan mı? İsbat et bakalım?

— Nasıl isbat edeyim?

— Gördünüz mü komiser efendi? İsbat edemiyor şemsiyenin kendisine ait olduğunu...

Kendisine efendi denilmesine fena halde içerliyen komiser:

— Siz isbat etsenize kendinize ait olduğunu bakalım? dedi.

Oscar güldü:

— Ederim elbet. Şemsiyenin başı vidalıdır. İçinde de yüz altın vardır...

Açtılar. Adamın dediği doğru çıktı. O zaman delikanlı bunu çalmadığını, işin içyüzünü açıklamak zorunda kaldı. Komiser:

— Öyleyse mösyö, dedi Oscar'a, tebrik ederim. Hem şemsiyenizi buldunuz, hem karınızı!...

Oscar Darezieux, gözleri dehşetle büyüyerek itiraz etti:

— Yooo, hayıır... Ben sade şemsiyem üzerinde hak dâva ediyorum. Şemsiyeyi alacağım. Sonra, delikanlıya döndü:

— Nasıl? Dedi, ağzının payını aldın mı? Az daha biçimine getirip karımı da üstüme yıkacaktın; seni çapkın seni...

Michel D'Arcachon

Dönmiyen YOLCU

Nakleden ; Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 12

O akşam, Cavit, yine odasında, masasının başındaydı. Biraz evvel postacının getirdiği bir mektubu okumakla meşguldü. Mektup Selmadan geliyordu. Kendisinin ona yazdığı mektuplardan beş, altı tanesine birden cevap teşkil eden bir mektuptu bu. Selma, her zaman böyle yapıyordu. Her mektuba ayrı cevap vermesi kolay değildi, Cavit bu bakımdan ona hak veriyordu. Bir yandan, bütün düşüncelerini, bütün zamanını Ruhi'ye ayırırken, öte yandan, bıkılmış, bir köşeye atılmış eski bir âşıka yazılabilecek yalan hazırlamak elbette güç bir şeydi.

Yalanlar, satırların arasından öyle sırıtıyordu ki!.

Cavit, iki defa üstüste okuduğu bu mektubu bir kere daha eline aldı, bir kere daha okudu.

«Cavidim,

«Son mektubun beni pek üzdü. Bir yandan, geçirdiğin «hastalığa üzüldüm, bir yandan da, gitgide ağır gelmeğe baş«ladığını söylediğin yalnızlığına. Ciltlerinin rengi bile senin«kinden başka yarı yabani insanlar arasında, yabancı bir «memleketin havasını teneffüs ederek, yabancısı olduğun iş«lerle uğraşarak yaşamak mecburiyeti, senin gibi ince ruhlu «bir insanı kimbilir mânen ne kadar hırpalıyor. Buna rağ«men senin yalnızlığınla benim yalnızlığım arasında yine de «bir mukayese yapmaktan kendimi alamadım. Hiç değilse,, «sen orada, sabahtan akşama kadar bütün vaktini alan bir «takım işlerle uğraşıyorsun, seni yorup uğraştıran bir kala«balık ortasındasın, yalnızlığını düşünecek vakit pek bula«mıyorsun. Ama, ruh ıssızlığını hiç bir kalabalık gideremez «diyeceksin. Haklısın, lâkin benim içinde yaşamak mecburi«yetinde bulunduğum kalabalığın, üstelik güler yüz, tatlı dil, «cemiyet kaidelerine uygun hareketler istediğini söylersem, «nasıl bir ıstıraplı hayat geçirmekte olduğumu kolayca an«larsın. Hayat hakkındaki telâkkilerimi çok iyi bilirsin. O«nun için, sen burada iken, bu telâkkiye göre yaşamak im«kânını buluyordum. Fakat yerin, hiç bir şeyle, hiç bir kimse «ile doldurulamıyacak şekilde boş kalalıberi, başkalarının «bildiği gibi yaşamak zorunda kaldım. İşte meselâ bu akşam, «yine yemekte misafirler var. Turhanın işleri icabı, itinalı bir «sofra hazırlamam, yabancıların yüzlerine gülmem lâzım. Se«nin hasretinle dolu kalbimin ıstıraplarını susturup tabiîleş«mek, daha doğrusu sun'îleşmek ne kadar zor!

«Kalbim seninle, senin hâtıralarınla ve hasretinle dolu «iken, etrafımı kuşatan kalabalık bana bir boşluktan daha kor«kunç gözüküyor. Bu kalabalıkla konuşurken, her söylediğim «söz, kendi kulaklarımda, kör bir kuyuya atılan taşın gürül«tüsüne benzer bir akis bırakıyor. Duygularıma bigâne bu «insanların, bu bigânelikleri sayesinde beni seninle başbaşa «bırakmış olmalarına da bazan memnun olmuyor değilim...»

Cavit, bu tema üzerinden, dört büyük sayfaya doldurulmuş olan mektubun son cümlelerini okuduktan sonra, başını salladı.

Her gün, gözlerinin önünde cereyan eden hakikî sahnelerle bu sözler arasında ne büyük bir tezat vardı! Selma, mektuplarını, her biri azametli birer yalandan ibaret olan bû cümlelerle süslemek için, kimbilir ne kadar sıkıntı çekiyordu.

Oda kapısı vuruldu. İçeriye Dilşat Kalfa girdi. Nimet dayıyı etekledi, çetrefil diliyle konuştu.

— Efendimiz, kapıcı kadın şimdi bir haber getirdi. Bir

000137

— Ama ben inmeğe mecburum...

— E, ben de binmeğe!..

genç hanım gelmiş, burada bazı eşyaları varmış, onları almak için sizden müsaade istiyormuş. Benim pek aklım ermedi ama, yine siz bilirsiniz.

Nimet dayı, gözlüğünü düzeltti, kaşlarını çattı:

— Evet, biliyorum Kalfa hanım, dedi. Yeğenim giderken bana söylemişti. Tanıdığı böyle bir genç hanım varmış. Burada mevcut bir takım eşyasını ne zaman almağa gelirse, kendisine müsaade etmemi söylemişti. Velev yeğenim de olsa, kimsenin hususî hayatına karışmak istemem. Kapıcı kadına söylersiniz, o hanım ne zaman arzu ederse gelebilir, buradaki eşyasını dilediği gibi alıp götürmekte serbesttir... Ne zaman gelmiş?

— Bir saat evvel, efendim. Bir de telefon numarası bırakmış. Müsaade edecek olursanız, kapıcı kadın kendisine telefonla haber verecekmiş, o da gelip öteberisini alacakmış.

Nimet dayı koltuğuna yaslandı:

— Pekâlâ, dedi, telefon etsin. Yarın, saat üçten yediye kadar burası, o hanımın emrindedir. Ben burada bulunmıyacağım, siz de bulunmayın. Herkesi rahatsız etmeğe hakkımız yok. Kapının anahtarı üç tanedir, değil mi?

— Evet efendim.

— Üçüncü anahtarı kapıcı kadına teslim edersiniz, o hanıma versin. İşine de karışmasın. Dediğim gibi, apartmanın yarın dört saat için sahibi odur.

★

Cavid'in yatak odası iki kapılıydı. Bu kapılardan biri, çalışma odasına, öteki, banyo dairesine açılıyordu. Cavit, bu ikinci kapının aynasına ufacık bir delik açmıştı. Azamî bir santimetre kutrunda olan bu delik, odanın içini görmeye kâfi geliyordu. Kapının tam karşısına tesadüf eden kısımda bir konsol duruyordu. Bu, Cavid'in, sözde seyahate çıkmadan evvel, Selma ile son defa buluştuğu gün ona çekmesinin muhteviyatını gösterdiği konsoldu.

Banyo dairesinin kapısı içerden kilitlenebiliyordu. Cavit, içeriye bir sandalye koymuştu. Zamanı gelince, bu sandalyeye oturacak, kımıldamadan, nazarı dikkati çekecek hiç bir hareket yapmak tehlikesine düşmeden, odanın içini seyredebilecekti.

O geceyi, tasavvur edilemiyecek derecede sıkıntılı geçirmişti. Sabah olup da kendisini, Selma ile birlikte çok güzel, çok mes'ut saatler geçirdiği bu apartmanda yapyalnız bulunca, kurmağa hazırlandığı pusunun teferruatını tesbite başladı.

Yapacağı işe, pusudan başka isim verilemezdi. Hareketine kendi kendine verdiği bu isme, kendisi de acı acı güldü.

Selmanın geleceği saate kadar yapılacak bir iş yoktu. Apartmanın içinde odadan odaya dolaştı. Hemen her odada bir ayna vardı. Aynaların önünden geçerken durup kendini seyrediyor, gözleri önündeki acayip hayalin karşısında, gülmekle ağlamak arzuları arasında bocalıyordu. Bir çok defalar, aynada yüzünü görmemek için, gözlerini yere indirdi.

Saat iki olmuştu. Selma şimdi evinde, sokağa çıkmak için hazırlanmakla meşgul olsa gerekti.

Cavit, Selma'nın o gün apartmana niçin geleceğini kablelvuku bir hisle biliyordu. Onun, aklına koyduğu işi yapmasına mâni olmak elindeydi. Bir daha affedemiyeceği bu niyetini tatbik mevkiine koymasına meydan vermemek, hemen sokağa çıkıp köşe başında onu beklemek «Seninle beraber, uzun süren bir korkulu rüya gördük, sevgilim! Uzun zamandan beri her şeyi biliyorum. Gel, hepsini unut, yine birbirimizin olalım!» demek o kadar güç, o kadar imkânsız bir şey miydi ki?.

Bunu yapmak, Selma'yı, içinde bocaladığı, çırpındığı çirkeften kurtarmak olacaktı. Bir kaç dakikaya kadar Cavid'in şahit olacağı aşağılık bir hareketten onu bu müdahale ile kurtarmak, belki aşklarını da kurtarmak demekti.

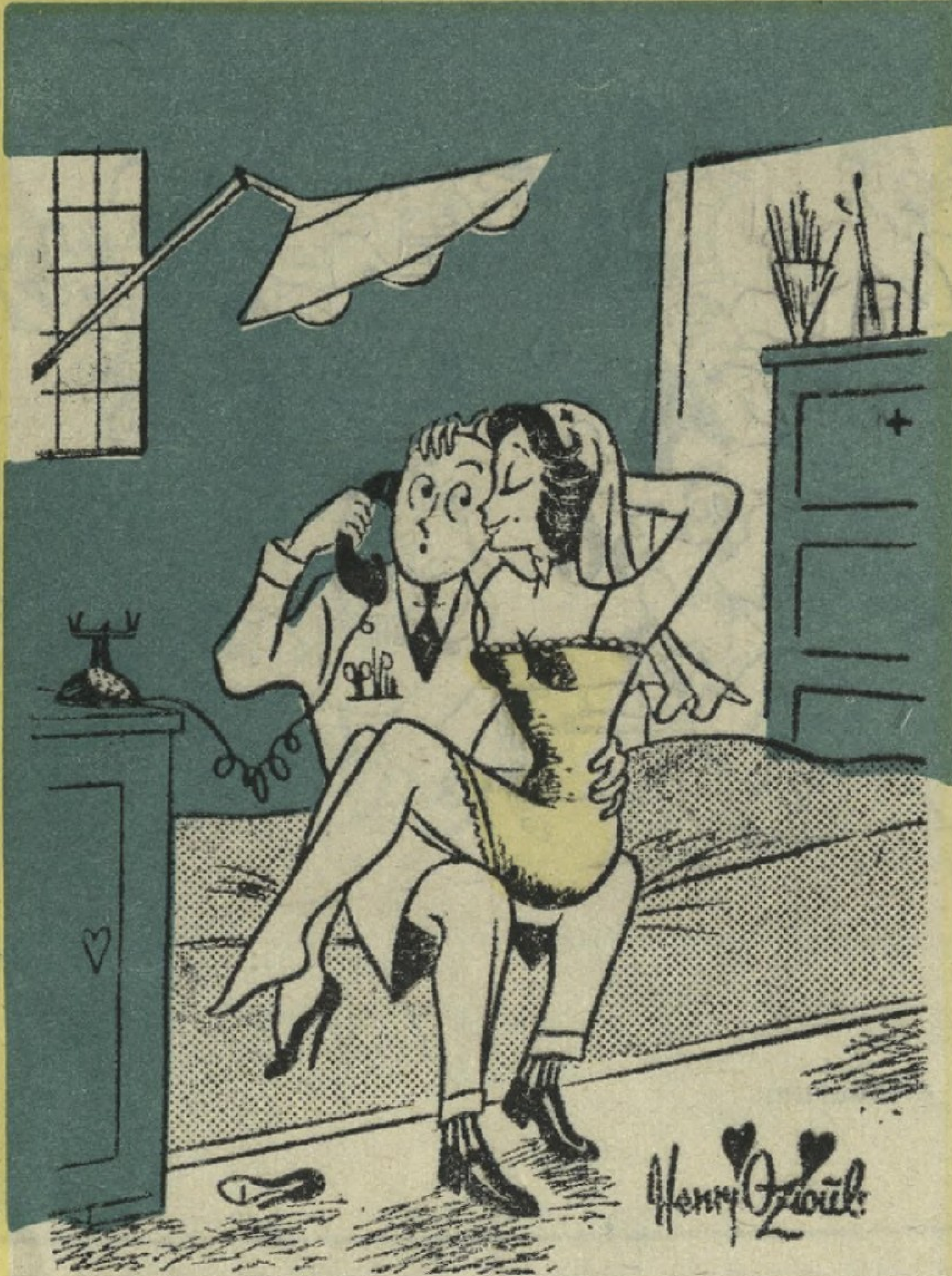
Fakat, acaba Selma, kurtulmak istiyor muydu?

Bu acı istifham, Cavid'in bütün iyi niyetlerini bir anda yıktı. Bir hafta evvel, o yarı lokanta, yarı bar, düşük sınıftan içkili yerde, masa başında, kendisiyle gözgöze bakıştığı hain suratlı maceraperest züppe yine gözünün önüne gelmişti.

(Devamı var)

000138

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Doktor — Hastabakıcıyı mı istiyorsunuz?. İmkânı yok... Mühim bir ameliyat için bana lâzım!..

— Le Hérisson —

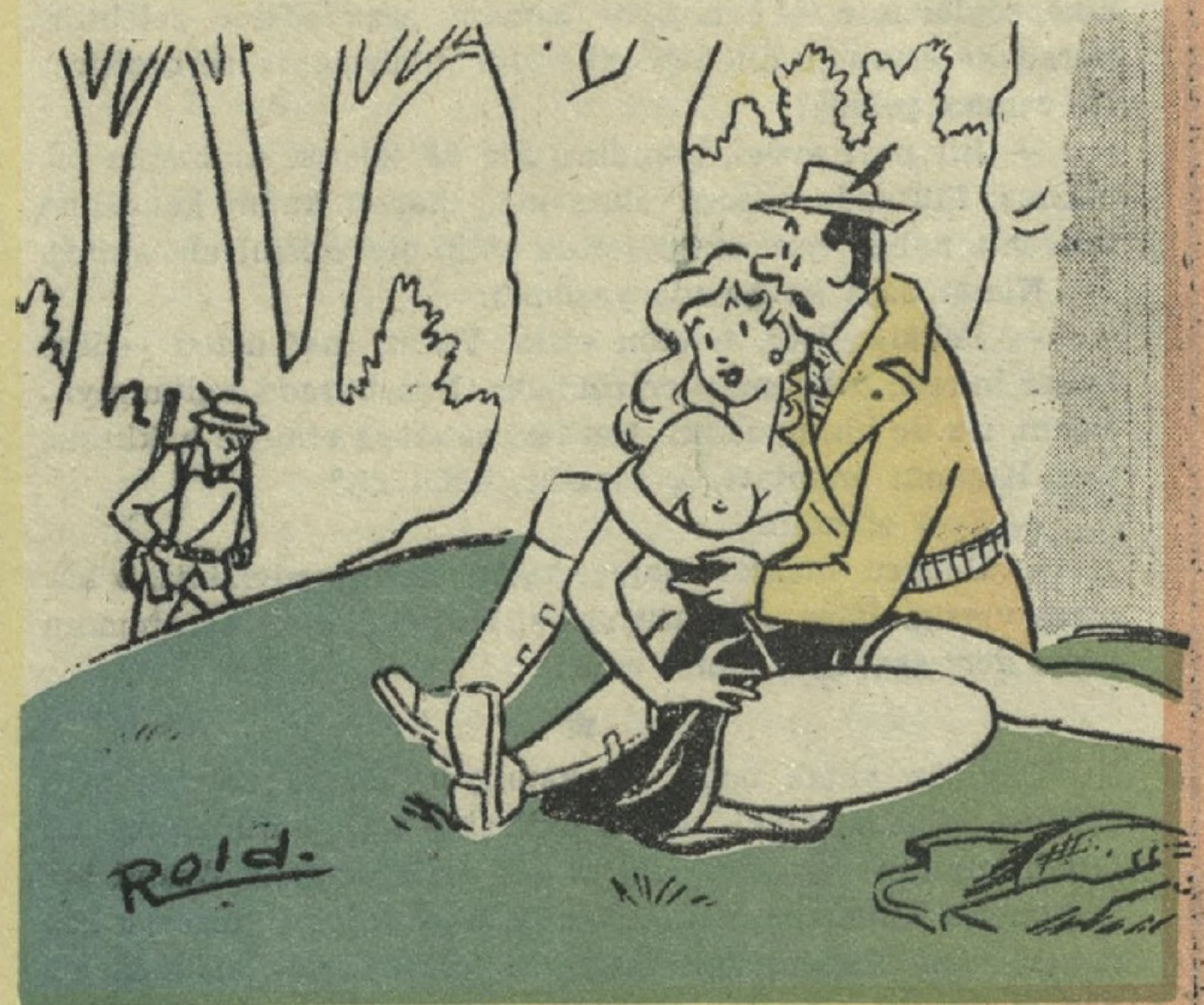
— Acaba rüya mı gördüm, yoksa beni mi çağırdınız!..

— Le Rire —

— Vay güzel bayan, eski mektep arkadaşınla şöyle bir kucaklaşmaz mısın?.

— Il Travaso —

— Kocam geliyor... Ciddi bir şey konuşalım!,,

— Le Hérisson —

000139

Sahibi ve Başyazarı
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş

Adres:
Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Daire: 3
BELEDİYE
İSTANBUL

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Telefon
21811

EN KESTİRME YOL!..

1953 Yılının Son İkramiye Çekilişi
30 ARALIK: BAHÇELİ 6 EV
1954 Yılı İkramiye Planı
BAHÇELİ 30 EV: 1.500.000 LİRA

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN.

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM, haline sokmayın

000140

T. C.
Ziraat Bankası

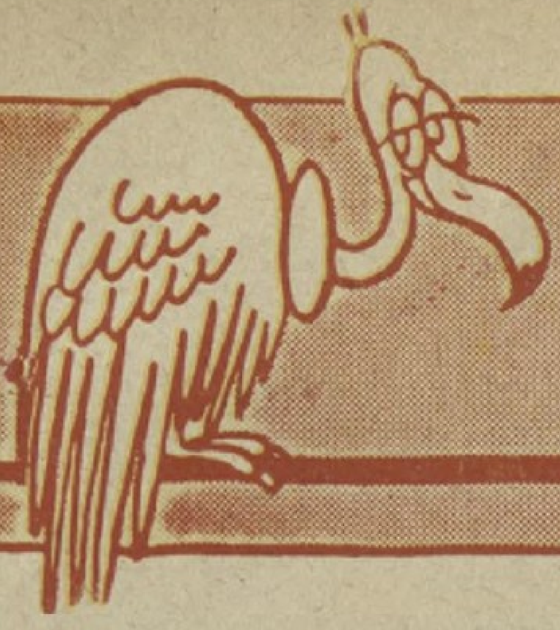
Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Erkek — Terbiyesiz!..

000141